

ვარკუნაძის
ბიბლიოთეკა

გენგენუხი

№ 29

კვირა, 20 დეკემბერი, 1925 წელი.

№ 29

908

1905—1925

ოც წლის წინათ ასე იყო:
ძირს მუშა და, ზევით ნიკო!

ოც წლის შემდეგ ასე მოხდა:
ნიკო მუშის—ფეხვეშ მოხვდა!

და ამიტომაც: კალმით და გონებით მუშაობის არაფერი ესმოდა.

— ვი, თუ რამეში მოესტყუე და ბურჯების გასახარლო საქმე გავატოლო?— ფიქრობდა იგი.

მაგრამ გრიშა მალე შეეგნა თავის საქმეს, და მთორე წელიწადს უკვე გრავოლად გახდა.

მართალია პარტიული სტაგი გრიშას პატარა ჰქონდა, მაგრამ, როგორც მუდამ მუხრებში მყოფს და კომუნისტს, კარგად ჰქონდა შეგნებული მუხრების მდომარეობა და ყოველთვის მათი ინტერესების ქომავი იყო; მოწინააღმდეგე კლასს— ბურჟუაზიის მიზნებიც კარგად ესმოდა.

ოცა გრიშა დაიწახავდა ჩინოვნიკს, ან ფრაკიან და „ქრახმილიან“ კაცს ქალბუნთან მოხეტიალეს, განზე გააფურთხებდა და ზიხლით ჩაილაპარაკებდა:

— როდის დადგება ის სანეტარო დრო, როცა ბოლო მოეღება თქვენს თარეშს და ცხოვრებას სათავეში მშრომელი ხალხი ჩაუდგება?—

გრიშას საშინლად ეჯავრებოდა: „იდი კაცები“ და „განათლებული“ ჩვეულება: ქალბუნისთვის ხელზე კოცნა, ქაითხაფურები, აფერისი, საღამომალეუნი და სხვა ასეთები.

პირველ წელიწადს გრიშამ მართლა, პირნათლად შეასრულა მისი წინანდელი შეზღუდლება: აის კომინტ-ში თქვენ ვერ ნახავდით უსაქმოდ შემოსაღო მოსამსახურეს და ნაწინად ქალებს, როგორც ეს ბევრთან ხდება.

თავად...
ერთ დღეს თანაშემწე, ძველმა „საქცემა“ გრიშასთან შემოიფიქნა „მშვენიერი არსება“, გააცნო-და საქმის მარობების თანამდებობაზე დანიშნვნა სთხოვა; თანაც ყურში რაღაც საიდუმლოდ გადუქურჩულა.

ბოძანებაზე ხელი გრიშამ დიმილით მოაერა.

გერა მადიდას მიუჯდა, რედიკული უჯრამი ჩასდო, სარკე აოილო, შეილორიგან-შეიპომა-და-ასკა ტრეზები და „საქმეებს“ თვლიერება დაუწყო. მთორე დღეს დილით ვერა მოსახსენებელი ქალაქდებით შევიდა გრიშასთან.

სითელი მგლნით აწერდა გრიშა რეზოლუციებს; ერთხელაც არ შეუხელია ვერასათვის, მაგრამ...

ოცა თავისდაუნებურად თვალი მოჰკრა ვერას ღია „ბროლის“ გულმგერდს, თავბრულ დაესხა და კალამი ხელში გაუქვავდა.

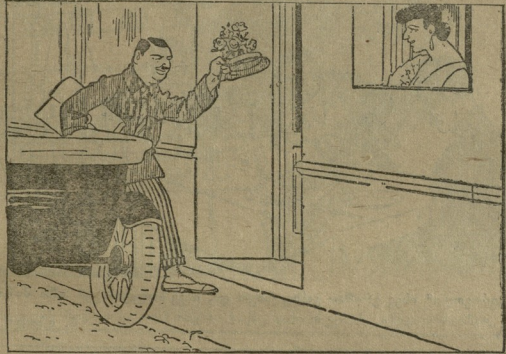
გრიშა შეეგნა ახალ ცხოვრებას. მუხრები იცოლიერენ იით შეიცვალა, ფეხით სირბილი—ვეტოთი და გრიშა—გრავოლით.

— ხორების სიღამაზე, ჩემო კარგო, ხელზე კოცნა—უთხრა გრიშამ ვერას, როცა ქაჩის შესახებვე შეზეხდა და ხელზე აკოცა.

კოპუნისტებს რომ არ მოეწონდათ ხელზე კოცნა!—ნიშნით მოგესალამო მოაწვედა თუ არა, მაშინვე ავტოთი მიჰქროდა პავმანზე.

ბით გადაჰკრა ვერამ. თუ სადმე გვიართებოდნენ, „საღამო“ და სახელობის დღე, ჩემი „გრავოლი“—ც იქ იყო. მალე შეეგნა „დარბაზისლორ“ ცხოვრებას და „დადესკურ“ მიხერა-მოხერას.

მართალია ამხანაგებთან ვერ ბედადა მისთ საქციელს, მაგრამ

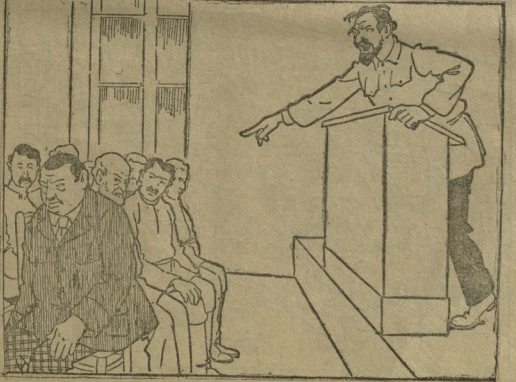
საღამო მოაწვედა თუ არა, მაშინვე ავტოთი მიჰქროდა პავმანზე.

— უხერი ჩვეულება გვაქვს: ყოველ წელიწადს ხელახალი არ ეფენი. ეს სპეი წელიწადი ზედიზედ მოვხედი და გწედი, მაგრამ ეხლა როგორ წავა საქმე, ეს კი არ ვიცი... არ კარგი იქნებოდა, რომ ეს არჩევენდი არ იყოს!.. მაშინ სადარდელი არაფერი შექნებოდა.

ასე ფიქრობდა გრიშა. როცა მომავალ კომუნისტებისთვის მუშაობის აზვარშს ამხანაგებდა.

მუშათა კლუბის დარბაზი გაქედლი იყო მუხრებით. „გრავოლი“ მოხსენებით გამოვიდა. ვახსნა თავისი დიდი პორტფელი და ამოლოავა საბუთები...

მაგრამ დარბაზი უქმყოფილოა.

მაგრამ დარბაზი უქმყოფილოა.

— რა გივლებოდა იეტოს შენახვი?
 — რა დახარული „ქალბატონებთან“ გასიერიების“ დროს?
 — რამდენი ირიცხება თქვენზე ავანისი?
 — რატომ ეპყრობოდით მუშებს უხეშად?

გრიშა ბრაზისაგან ცახცახობდა.

რა უფეს ამის შემდეგ ჯგრივოლი-ს-არ ვიცო.
 მე იგი შეშვდა სოფლისკენ მიმავალი თავისი ძველი ხურჯინით. თურმე

აზიანდად ირთიესულ ლოხუნიკისა.

„გრივოლი“ ისევ გრიშათ გამბდარიყო და, ისევ ხოფლიხაკენ ეჩნა პირი
 პ. ოზოლი.

„ზ ე რ ო“

(II სერია)

I სერიის შინააზნი. ერთ ღამეს ზერო თავის ერთგულ გვარდით თვის ესხმის თბილისის ერთ ჩაბელებულ შეჯს. თავზარდაცხული მილიციელი მკაცრია ბრძანება... რომელი უფრი მას ზერო მუშტებით. (საქონელს ასეთა კი ცოტა ყავს მუშტრები).

წყვიდიადში ვაღივიარგება. ვამარჯვე-ბული ზერო დაპყრობულს შეჯს აცხადებს თავის სამფლობელოდ და სცემს ბრძანებას გამფლობეზე განა-კუთრებულ ბაეის დაწყების შესახებ.. გამეცავს ვაძალებას?! გაუსწორდება

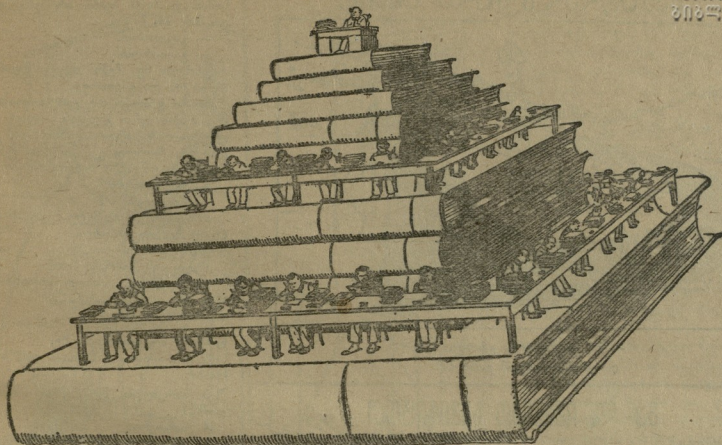

მკაცრია ბრძანება... რომელი უფრი გამეცავს ვაძალებას? გაუსწორდება მას ზერო მუშტებით, (საქონელს ასეთა კი ცოტა ყავს მუშტრები).

—ო, უძლიერეო, შესახებ ვამარჯვე მიიერ მალ-ლოზე რაც კი გვადიდა.. დანსვა საკითხი სწორადი და მუშადი, რა სასჯელს მისცენ „ადვორნიტი“ მაჩეგ... ვაი-ო საკითხში გვა-ლია ორად... და ამაბის ზერო ყველას ვასგონად: —ერთგულნი ჩენი, შტერნი მუდამ ყოველ ზაგისა!.. ილაინშნად საუქნიოდ ამ, ღამისა, შედგით რა ფეხი ტახტსა ჩენსა მოპოვის ძალით. და მიფულოციე სამუდაპით მტრებს ყებნის ძვალი, საკეთილდღეოდ ჩენს ზუჯისა, და საზურუნადი, რომ არ გვახსენოს ისტორიამ შედეგში ავად, დარჩეს ეს ღამე დასრულებულ და მილონ რგოლად, ვუშვებ მინფესტს და ვაქალებ ყველას საგონად, რომ ეპატიოა მეგზოებს სასჯელი მიმიე, თუ ის ყოველ ღამ პარტონათ, ტკილილ იძინებს... კონდეს კომბალიც (მოწალები დე, ჩენი იცნას) თუ ერთგულდებას იგი ეხლოვ ჩენ შემოგვევიავს. არის შემცდარი ის სწორ გზიდან ჩენს შტერთა იერი.. და ერთხმად გვარდიამ შეჩისძახა

მ ა ვ ა ლ შ ა მ ი ე რ

წამოიხოვა
 „ადვორნიტი“ წამდე
 და ერთგულება
 შეფიცა ავი:

აი ამ საფეხურზე უნდა ავიდეს და ჩამოვიდეს მოქალაქე, რომ თავისი საქმე გამოარკვიოს კანცელარიაში

ფიცო და რაინდთა
შეწირვა შეეზოვიანა.

ო, უძღველო
უსადარო,
რაინდო დიდო,
შენი სახელო
ასე მკვირბ
ვით არ ვადიდო?...
არ არის ქუჩა,
სად შემძლოს
შენგან ვაქცევა,
და დიდ წყალობათ
შეიპანინა
ში ზენგან ცემა!..

ვფაცავ ამ სასტუმრს,
ამ ზრძელ კიშხალს,
გამოთლილს თქვე თვის,
ყოს საწინდრათ
ეს ზართუკი
ბროლივით თეთრი,
თუ რომ ყოფელ დამ
დაწყებული შელაგებდიან
სადარაჯოზე
არ შეიბნოს
როცა თქვენ გინდათ!..

და თუ ოდესმე
ვინმე ურჩსა
ქინჩი უბოძეთ,
ვფაცავ გადვიქცე
მე იმ წამსვე
ელსმენის ბოძათ!..

დაემუნჯდეთ, ვით ქვა,
არ წამომცდეს
თუნდ იწიკ ერთი,
და აყალმაყალს
შეცრვითა
როგორც ჩინეთი!..

ამ ნაშელო ამბავში უცნაური
ისაა, რომ შეეზოვესაც კი სკოლ-
ნა ჩინეთის ამბები.

და კიდევ დიდახან ფიქლობდა
სიშვიდის მცველი
გაიბოდიდა თვალუბიდან
ცრემლებზე ცრემლი.
ერთგულ გვარდიას შემოერთცა
გარშემო ალყა,
დაადგა ზერომ თავს კომპალი
„დგორნიკს“ ამაყთ.

— შეწირული ხარ აწ რაინდთა,
წარმოსთქვა ზერომ,
წადი და ეხლა მოარსიე
კატეში ზვერე.
ეცეც საქმეა, ძილს უფრთხობენ
წყნარ მოქალაქეთ,
და ვაი შენს ტყავს, თუ იცქირე,
ვით უშინ აქეთ!..

გამგელელები
ქუჩას ვერ გადიან...
გამაზრდა პოსტებზე
ერთგული გვარდია.
და როცა ზერო

მათ რიგებს უვლიდა,
მათრიონა შიკრიკი
მახლობელ უბნიდან.
იქ თურმე შიშისგან
„დგორნიკი“ ილტვოდა,
და ხუთი კბილი
დასტოვა „მილტონმა“...

და, აწნაირად
გამარჯვება
იყო მთელ ხაზზე,
მოდის არმია
ყოფელ მხრიდან
ზეროს ერთ ხმაზე...
და, მგორე დღეს
გამოვიდა როცა ვაზეთი,
ამბავი მოკლე
წაფივითხეთ ყველამ ასეთი:

წუხელის სიშვიდის და საზო-
გადოებრივ წესრიგის დარღვევისა-
თვის დატუსაღებულ იქნა 50 კაცი.

დასრულდა ასე
ვით სიზმარი
ამბავი ესე,
გამგორდებდა თუმცა იგი
ამალამ ისეც...

სინემატო.

ნაჟურღალს კუდი უჩანს!

— ამ ქალბატონს გრძელი კუდი დღეს ვინ რატომ გამოთაბა?

მე და ივანეიო სავიციო

— წავიდეთ!

— წავიდეთ!

უპასუხე მე ჩემს ძელ მეგობარ ივანეიოს და წაველით.

წავიდეთ, ვიარეთ, ვიარეთ და მივადევნეთ ერთ დიდ შენობას, რომელიც მოთავსებულია ჩვენი ქალაქის ერთ განაპირა უბანში.

მივადევნეთ ერთ დიდ შენობას, რომელიც, როგორც დაუფლებელი ბერი, ისე გადასურებს თბილისის არე მართს.

— შევიდეთ!

— შევიდეთ!

უპასუხე მე ჩემ ძველ მეგობარ ივანეიოს და შევიდეთ.

შევიდეთ... რას შეხვალ, შეხვალ და სად შეხვალ, ვისთან შეხვალ, როგორ შეხვალ ან რით შეხვალ!

თამბაქოს კვამლით ისეთ ცველავერი დაფარული, როგორც თბილისის ქუჩები ზაფხულობით, მტკვარში გამოხვავული.

ბიორე:

არის ისეთი გუგუნე და ყვირილი როგორც ჩვენს კომპარტიებში ფართულეობის საყიდლოთ მისულ საზოგადოების ღრინაყელი.

შესამე:

გამართულია ისეთი ფილარტი, როგორც... როგორც არსად.

მეოთხე:

უშველბელ დერეფნის სარკმლების მოაჯირებზე ისეა წვეილი ქალბატონი შემწკრივებული, როგორც გა-

ზაფხულში ქინდარაზე გამოუფენილი გვრიტები.

მეხუთე:

დერეფნის ერთკუთხეში გაჩაღებულია ისეთი „შრავალ ემიერ“, როგორც არ ყოფილა თვით იმ ქორწილ-

— თურბე მიტო, რომ ამ კუდიო შეიკვრა თოხი კაბა!

ნაფურთხია, რომ დავებრუნება დიდი სიმახაცე, რომ ვაზბი ვუქ დავიკლდეს და შიგ არ ჩაქცე.

— გავიართ!

— გავიართ!

უპასუხა მე ჩემს ძველ მეგობარ ივანეიოს და გავიართ.

ბიერი ვიარეთ თუ ცოტა ვიარეთ, მივადევნეთ ერთ კვდელს, სადაც მიკრული იყო კარგა მოზრდილი ქილალი. ქალაღზე ჩამოწერილი იყო რაღაც რალაცაები მუხლობრივად.

— შევიკითხოთ!

— შევიკითხოთ!

უპასუხე მე ჩემს ძველ მეგობარ ივანეიოს და შევიკითხეთ:

ქალაღზე ეწერა:

(მოგვყავს შემოკლებით)

ცხადდება ს...ს სასურაღდებოთ:

„აკმაღდულია:

1. თამბაქოს მოწვევა, სამისოღ და ნიწნულ ადღიღის გარეშე.

2. ხმა-მალღა ლაპარაკი და ხმაურობა.

3. სარკმლის მოაჯირებ ჩამოჯღღობა.

4. სიმღერა.

5. იატაკზე პაპირსის ნამწვევების და ქალღდების დაყრა.

6. დაღუპობება.

ვინც ამ დღღგენიღების დაარღღევს გამოირი ხებმა...“

— საიღან?

„შიაც, სადაც ერთხელ ლევიარსი რობობაძემ ერთი ტურზე მოღღებით ვამოსცლა ოზმოც ჩაუიანი ქვეერი.

მიქვსე: დერეფნის იატაკზე იმღღენი ქალღდი ყრია, რომ მის გასაწმენდათ და გასატანად საპირა ოქნება განსაკუთრებული რაზმის შეღღენა.

მეხუთე: იმავე იატაკზე იმღღენი

— უწვევარ ტეტიღან! უპასუხე მე ჩემს ძველ მეგობარ ივანეიოს!

— ეს დღღგენიღება ვისთვის იწეობება?

— აი ამ ხალხისთვის, რომღღებიც აქ მისულა სწავლის მისაღებათ!

მიპასუხა დაღღენით ჩემმა ძველმა მეგობარმა ივანეიომ.

ლოკარნოს ხელშეპრულების შედეგი

იმპერიალისტური ქოუეაები ყველენ, საბჭოთა გუთანი ხენას განაგრძობს.

ქ. ჭიათურისათვის

(სურათები)

ბა მიჰო, ჩარა... ჩარი,
ჩამოკარი დიდი ზარი,
ქიათურის დაუარო,
გადავლე ყველას თვალი...
პროფისციას მიმაღულა
ერთი დიდი „ბედი გვირბ“,
გლენებისთვის დამწვარია,
ვით ბოროტობის ფიჭვის კვარო?

ბზნაზო, ჩარა-რამი,
შენშევიკო, კარგი, კმარა
ტყულებით ვაბერილი,—
ეს ტიკები რა შეყარა!!!
კაკი-კაკათ. თუ არ ფასობს,
შეარტხინოს მისი ფარა,
„შემბროლები“ სხვაეც გვინახავს,
შენისთანა მეტჩარა!

აგერ მოდის, მოციბიკობს,
პარმენ, სერგო, ევგენი—ა;
ქიათურას ლენის წვეთი,
რომ გააწყვეს ესეია?!
ბაბა... ერთი დაუაროთ,
დელა, დელო-დელო, დელა...
აგერ, თავიეც დავიკარიო,
გადამოწყვით თქვენ სულ ყველა!

მგვენი რიგზე, ნუ იჩქარი,
დაუარე ნელა-ნელა,
შემიყვარდა შენი კოცნა,
ლამაზ ტუჩებზედაც კენენა
მართალია ნოტაროს ხარ,
მეგრამ გიყვარს „ცოტა“ ლხენა!!!
ოპო, პოპოლო! რა ბურეუა
გიოო-ვის გადაეპტერა
სიქმეში, თუმც მტუანია,
დეკრეტები მოიშველა,
ქარხნის ერთი მეზუთედი,—
სხაქციოს მისვენა:
აქს ხომ უსამართლობაა,
გაიძახის აქ სულყველა.

შეჩევივოდა ე... აქაკო,
კაკი ფრიად ცქვიტო, მარდი,
ქიათურაში გაბზირდა,—
ბილიარდი კამათ-ნარდი,
ფებს კილით ჰირ-ვიარამი,
ქვე-ნოური რაეც დარდი...
მეო ცინქელა, რათ ვაბოიყვდ
დარდში რატო გადაგრადი!
გულში ჯამვირს აეკარი
ჩემი გამზარი ხელია,
წამსეც გავიარდი სხვაქროთ,
შემა ვიყიდე ხმელია.

ვთავლე დ ვთავლე ნაპიზნი,
სამი თუ თიხი ჯერეი...
უფულობითი სეჩე...
ნაბეტათ მომიწყენია
და, ცოლმა „პუდრის“ გულსთვის
სულ მაწყველია დღენია!!!

აგერ მოდის, მიქტრიალობს,
ჩინო, თებრო, ქეთო, მარო,
ყვინილები თას მისდევს,
სულ წინ ვარბის ჩვენი დარო,
სალიეთის მოსახვევი...
ვიი ქალო... ვიი, კმარო...
გენეცვალეთ პატარალებო,
სხვა არაინი შეიყვარო...
საჩხერელი გინკა.

ფოთი

ჩვენ შარშანდელმა ზამთარმა
ლამის მოგვეყვითა ჩელია;
გაგვენა, დაგვიჩაივა,
მეგრად მოგვეკიდა ხელია.

შემა გაძვირდა ისე, რომ —
საშოვნად ვგახდა ძელია.
ღმერთმა დასწყველოს უკუღმა
დამშარცხველი და მხენელია.

ტარტაროზსთვის ლეკუც შერ
არ მსურს სხვა სამსახური.
სატყუო ტრესტა წელს მანც
დროით გვათხოვოს ყურია.
კარზე მოგვადგა ზამთარი —
არ არის ნიახურია.

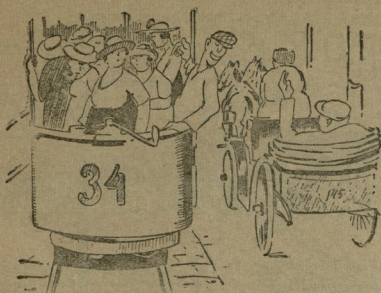
ქალაქს სინათლე მოაკლდა
აგერ ეს აპი წელია.
ელმნათის სადგურს დაადა
რალია ვაგასკლელია

გაკა დინამო ინქანა.
ბლოს შექნა ძნელია.
მგზავრობის ცროსა ხზირად ვართ
ცხვირით ტუჩების მხენელია.

ბეგრია ქვეყნად სხოველი:
მგელი, ტურია და შელია.
ვერ ვიტყვი: ყბადასაღები
თითქოს შე შემოქმელია...

კომპრიატეცა აქლია
სათბური და ფანელია.
(ინტენ არ კოფენის მარაგის
სახარჯო-სხვა ელია).

შველი ბელ-სინი.

— მოდი იქ ეტლით წავიკვან.
— ვახს... შენს ეტლს აქ ყოფნა მირჩევენია... ვერა ხედავ...

გ მ რ ა ნ ზ ი

— კაცო, რომ წამოწვები და ხერი-
ნავ, იცი რომელი საათია? დამხავ-
და ვიდაცამ ლოვინზე.

უცბათ თვალში გაგაქცეტი!

— რატომ იცი ხ ლმე ასე უცბათ
დავიტრება, მასე შეიძლება გული გა-
უქვანდეს ადამიანს, უთხარი ზე გაბ-
რაზებით ჩემს მუელღეს და გადაე-
ბრონიდ მიერე ვეურე.

— გადაებრუნდი თუ არა, როგორც
ჯალი, ისე შეიგარა ჩემი ქალბატონი
და სხანს სტაცე ხელი.

— საბანის გადაბრობა გნებავს?
ვეო მოვართვი პატროჯანი, ამა ენა-
ხით, ვინ ვის! შევძახე მე გაბრაზე-
ბულმა და რაც ძალი და ღონე მქონ-
და საბანი შემოვიხივიე.

— ახლა გაღვიძებულ კაცს, რო-
გორც მოგვხსენებთ, ბევრი ძალა არა
აქვს, ამიტომ ჩემსა ცოლმა, უფროსი
ვაგის დახმარებით ჩქარა გამოძლი-
და საბანი და ექთხეში მიავლა.

— ნურც ახლა ამ-ბანდები ვება-
ტ-ნო! გააღე ბიჭო ფაჯარა, ერთი
ქარმა შემოიქროლოს, ენათომ კიდე
თუ დაიძინება მაგ ზარმაცს.

— იაოს ვაგაწყობდი! ვცალე ზეურის
დასკოვა, მაგრამ არაფერი მიშველა.
სიცივემ ამიტანი და მეც ზანტად შე-
უღეტი ტანზე ჩაქმს.

— აი, ვებატონო, ნახე რომელი
საათია, მოიჩინა ჩემსა ცოლმა საათ-
ით. დავეტრე, გული ვაგისკდა. 9 სა-
ათს 25 წუთი და უღდა.

— იციცხვად გაღვიძევი ტანისამოსი
და პირისამაზა ვეჭვრე. 10 წუთის
განმავლობაში უფვე სამსახურის ად-
გილისაკენ მოვბოდი.

— ახია შენზე, მომძახოდა უკან ჩე-
მი ქალბატონი, მიდექი და იხერინე!
მე უკრს ადარ უფდებდი. დაღმარ-
თი უცებ ჩამოვირბინე და ვერის ბი-
ლის ქვევით რომ ბორონია, იმას მივა-
დეტი. ისეთი გამაღებელი მივბოდი
ბორონისაკენ, რომ წყალში დამბრო-
ნი და საზოგადოების მიერ მოწყობილ
პუნტტიან (რომელიც იქვეა მოწყო-
ბილი) ორი მცურავი გამიგარა და
წყალში ვდასახტომად მოქმხადა,
როგორც შევტყუე; მათ წყალში და-
ხრობის მსურველი ვეგონე.

მე ისინი მაშინვე დავამ ვიდე და
უთხარი, რომ სასახურში მიმჩქარე-
ბა, მტკვარში ბანაობის სურვილი კი
სრულებით არა მაქვს.

— თითქმის ვანგებ, ბორონი მტკვრის
მეორე ნაპირს გასულიყო და გულ-
დაწვილებით მოელოდა მგზავრებს.

— ბორონზე ორიოდე მოქალაქე მო-
ქუნტულიყო და უცბად სხევისი გა-
მოჩენისა.

— გავიდა 5 წუთი, 6, 7, 9, და 12
წუთი, მაგრამ პატრეცხული ბორონი
ადგილიდან არ იძვროდა. ბოლოს,
როგორც იქნა, დაიბრა და მოადგა
ნაპირს.

მტკვრისკვამ ბორონზე ვაგინდი. ჩემ-
თნ ეთთად მოვიდა ოთხიოდე მოქა-
ლაქე, რომელთაც ჩემსავით დავგინე-
ბოდათ სასახურში ამოსვლა.

— რაღას უურუებთ მეგობარო, წა-
ვიდეთ, მიუბრუნდა ერთი მგზავრთა-
განი ბორონის პატრონს.

— ბორონის პატრონმა აღუღელე-
ბლათ პაპიროსი გააბოლა და მგზავრს
შეხედა.

— მოითმინეთ ამხანაგო, სახსი
უნდა შეგრიდეს და მერე ვეგვიჩვენე
ევრე ცარიელი-ტარიელი რომ ვაღუ-
რათო ბორონი იქით აქეთ; ჩვენ აი ა-
ფერი დავჩერება.

— მოვიცადეთ, კიდე გავიდა რამე-
დენიმე გამოვარებულბული წუთი. ბო-
რონზე უფვე 12 ოდენ კაცი შეგროვდა.

— ახლა კი შეიძლება წავიდეთ!
სთქვა ბორონის მულობულმა და საჭე
მოიმაოჯვა. ყველამ სიხარულით ამო-
ვისუნთქეთ; ხუ რომა ხოა არ იყო,
ნახევიარი საათის ლოდინის შემდეგ
მეორე ნაპირზე გველისებოდა გა-
სვლა.

— უცებ მესაქემ თვალი მოპკრა რა-
ღაცას და საჭეც შეაწერა.

— მოითმინეთ, ვიღაც მოდის სთქვა
მან.

— ყველამ იქით გაიხედა, საითყენაც
მესაქე იტკიერბოდა. დაგინებთ, რომ
შორს ფერღობზე ჩამოვბოდიენ ვილა-
ცა ორი და პირდაპირ ჩვენსკენ მოი-
სწრავებოდენ.

— კაცო, გავგიჟევენ და მეურე გ-
მითყვიენ ის ხალხი! აღუღდენ მგზა-
ვრები.

— ბორონის პატრონმა ყურიც არავის
ათხოვა და იობის მოთმინებით და-
წყწვა ლოდინი შორიდან მომავალ
მგზავრებს.

— ორიოდე წუთის შემდეგ გამოირკ-
ვა, რომ ერთი მათგანი იყო ვირი და
მეორეც მისი პატრონი, — მენახვირს.

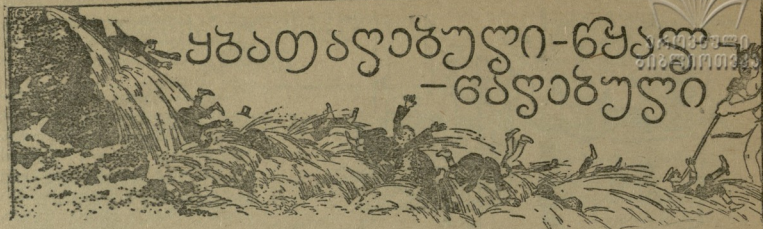
— როგორც შემდეგში ვავაგებთ, ვირს
გავიცევა მოხენინა, უარი ეთქვა ნახ-
შირის ზიდვაცე და მტკვრისაკენ გა-
მოქტულიყო (შეიძლება თავის და-
სახრობათ). ვებრაზებული მენახშირე
როგორც იქნა დაღწია ვირს და კინ-
წიკვრათი ვაგაღლა წინ.

— გული მოვივიდა ჩვენც. არა ნაკ-
ლებ ვავაგერბულა ბორონის პატრო-
ნიც, რომელიც მოსტყუენდა 6 კაცი
ისინი შოენაში. ერთი საქეს მომმით გას-
რიადა ბორონი და ნაპირზე გავიყ-
ვანა.

— თურმე ასეთი ყოვლია ამ ბორონის
ჩეუღულმა! ნანა ხალხით არ ვაბუქ-
ქნის მოედანს, მანამ ძვრასც არ
იხამს. ამ „ვაბუქუნას“ კი ხანდისხან
სათიო უწუნდა.

— ასე უყო თუ ასე, იმ ვერანა ბო-
რის, ვირის და მენახშირის წყალო-
ბით იმ დღეს ორი შემხენანა თივე-
ერთი განუოფილების ვაგვის თინა-
შემწის კომოშვიკიდან და მეორეც
უფროს რეგისტრატორისაკენ.

— აღდარა — უნცროსი
რეგისტრატორი.

ყბათეაფაზუღი-წყაფი -ნაფაზუღი

მისაღეთ უბედურს!

ზონის რაიონის დანარ-გვაზაურ-ში გაუმართავთ საკველმოქმედლო საღამო ვახშით (უვახშით ქველ-მოქმედებას ალბათ ვერა დგეპარგებო-დას) და აი, მუშკარი გვაზაურელი ამის შესახებ გვწერს:—

წარმოდგენა დაიწალა,
ხალკე ქაყოფილი დარჩა—
მარტო კახის მიღების დროს—
ფული მიგნით აღარ დარჩა!

აი, მეოცე საუკუნის სასწაულიც სწორით ეს არის! ფული შეგნით აღარ დარჩენილა! იქნებ გარეთ გავიდამ? სიაცარია—სად წავიდოდა? საწყალი ფული—წყაფიში არ დაიბრ-ჩის თავი, დროზე მიუშველ და გა-დარჩინებ თემ-აბაშისკოთ, თორემ სა-ცოლოდაა დატარალდება.

უცნაური მელაი:

უცნაურ ამბავს იწერება სოფელ ზემოხეთიდან გულბერი „დათუნია“, ამ თემში თურქი დაიკოვას ქურდი—მელი, რომელსაც უღარიბთა იდეალ ში გაუკეთებია ხერხილი! რა გა-გამოაქვს მერე ამ აიდეალიდან? ამ წუჭე ზღლიან? ვალაბაუკოთ მუშ-კარი—

„იქიდან ეს გაიტანა პუჯანი“ თო-ფის წახალა—
ორიად გიფაშა მატული და ზუთი
თავი ტარანა!

როგორც ეტყობა, ამ შილიას სა-კონლის შერჩევა ბევრ ხვედს კოპო-რატორებზე უკეთ სცოდნია—მის წმინდა გულბერი საქონელი შერჩე-ვია—მატული და ტარანი!

მიუხედავად ამისა გულბერი და-თუნია ამ მელათაი შინც უკმაყოფი-ლოა და ჩვენ ვგებოვს:—

„სამეტი ჭურჭი „ბარტაროში“ არ
შეხვედრია მადღვნი,
გნლა უდვით თვეს ჩაშოსლას და
თვესა ჭანარეფლებას!—
თორემ ეს ჭურჭი მელა გვაჭდის
განადგურებას!“

როგორც ხედავთ, მდგომარეობა
იორც ძალიან სახუმარო ყოფილა—

ტარტაროში იწვევენ ზემოხეთელ მე-ლიასთან საბრძოლველით! ჩვენ მიინც ფეტირობთ—ჩვენი ჩასვლა საკირო არაა, თვით ზემოხეთლებმა გამოარკე-ვიონ სსენებული მელია-იბხეფია თუ ორფეხი! თუ ორფეხია, მაშინ ზემო-ხეთელი მილიციის სახანგითაც ია-ლთა დაიპყრენ ამ წუჭე ცხოველს!

ფულმა შემოაბაბა თმაი

ბათონის საშვიდრო კომისარიატში საშვიდრო მავიდის ვანგეთ ყოფილა შურა შაჭავარიანი. ამ სახედრო პირს ჩვეულებრივი მოქალაქის მადე კონია და უამაც ჩვეულებრივი სცოდნია. სულ მცირეოდენი თანხით უსარგებლბო თავისი კურთხეული შიდის დასაკმა-ყოფილებლად. მოუთხოვიათ პასუხი, მუშკარი „ჟარონის“ სიტყვით შურაბა:

„სენო და სთქვა: „შეგომარებამ
მე ასეთ მაიძულა...
შეგულ ფულს ამ ორ-სამ დღემი
იქ ჩააბარებ სულაო!“

საწყალი შურა, მდგომარეობის მიერ დინარული შურა და წყველი ფული, რომელმაც ძალით შერმაკაბა თავი ბედერულ შურას! ამაზე მეტი უსამა-რობობა ვინახავთ:—თავი ფულმა შე-ნოაქაბა და პასუხს მტრედვით უმან-კო შურას თხოვენ! „ოო, უსამარ-თობაზე, გამგონაგველი უნდა გერ-ქვას შენ!“ ტყუილა არ წამოცდენია ეს სიტყვები დიდ სოლომონს თავის შვედაე ტრაგედიაში—„მე მამდა!“.

„წარღვევის“ ნიშნები!

აი, უბედურება, აი მეორეთ მის-ვლით ქიათურაში თურმე ზოგიერთი ქალიშვილი ყმაწვილთა ხელ-ხელ გაიარული დაიარება! მერე ხელ, რო-მელ აბჯოლას ხდება ეს უსამარულე-სი ამბავი? მუშკარი „ჟონ—კახ“ სი-ტყვით—

„არკინის-ზის ანშულატარიასა
და საზანო სახლ შუა სდვას ხე—
ეს აფელია—სად ჩვენ გავიგნეს
ვეყბე ტლმონის და ხელბეს ხვევს“.

რა უტყუარი ეინფორმაციაა, რა დაწერილებითი ცნობა ადგილ-მდე-ბაირობაზე! იწვიათი ცრლბა გეო-რაფიანი მაგრამ ოდენად სისუსტე არა-თმეტყვიან: „ჟონ—კახ“ ორბანდ თვლა არ ცოდნია, თორემ იმ ერთი ზის ვარდა, რომელიც ქიათურულ შეწყ-რებული შურეა მოწეა, ის მეორე ხესაც შეამხვედა, რომელიც სხვების უტლომონს! მართალია მუხვათ უტკე-რი, მაგრამ უტლომონს! პ-ოზს პო-ეტურ რითმში გზანის!

მამა-დაბაბას, ძალღმბი აუ-მეშული!

ტყუილსა მლოარობებამ მუშკო-რი „შალციხი“ გამწარებული გე-მბის:—დაგვიხმენთ ძალღმბი აუ-მეშული!—
„მალაოვის სასადლოში თავი უ-ფულად დაწვარდებენ ძალღმბი. მათა საფლბობს, ძალღმბი ორბანენ, მათა მომეფებელი არაფისა!“

აი, პატარა ამბავი ტყუილის სა-სადლოს დიდ უბედურებაზე! იქნებ ვახსოვთ—მგაგონს, რომ ძა-ლით გამოეკიდა საქენით. კაცი დი-კუხა, სურდა ქვა აეღო, მაგრამ ყვა დაყინული აღმოჩნდა. გამწარებულს მგაგონსა წამოიძახა:—ეს რა ქვეა-ნაა, სადაც ძალღმბი აუშვიათ, ქვა კი დაუშაბასო!

იქნებ ტყუილშიაც დამბულია ქვე-ბა—იქი მცის ყოველ უსამარებო-სის მისაღებათ. მიღხართ და არა-ფერ ცულს არ ფაქრბობთ. მაგრამ იღებთ პირადობის მოწმობას და თვედნ უტყვე... ვაუბედურებული ბრუნ-დებით.

მარტინილად ანახანაბანო!

ნათქვამია:—
— არიან იცის უბედურება კაცს
საიდან უთავალთვალებსო!
მართლაც—დღამიან თბილისის
აღმაკამს ს ადმინისტრატულ გან-
ყოფილებაში მიდიხართ ჩე ულბერი-
ვი „ჰასპორტის“, პირადობის მოწმობ-
ბის მისაღებათ. მიღხართ და არა-
ფერ ცულს არ ფაქრბობთ. მაგრამ
იღებთ პირადობის მოწმობას და
თვედნ უტყვე... ვაუბედურებული ბრუნ-
დებით.
როგორ?—
მოუსმინეთ მუშკარ „აღუქმან-
დრეს“:

ი ს ო ფ ა „**ს ა რ ს ა რ ო ზ ი**“
ბ ა ზ „**მ ჯ მ ჯ**“ ს
ზ ა მ ა ტ ა ზ ა ა
გ ა მ ო ი ნ ე რ ი თ გ ა ზ ე თ ი

„ერთი უბედურება დაშინათა აღმინისტრატული განყოფილებიდან მოცულმა პირადობის მოწმობამ. ვარ დაბადებული 1894 წელს, მიწობაში კი 1934 წელს დაბადებულთ გერტივარ, ანწესი 88 წლით უფროსი შევიქნით!“

ზომ ავადეთ-როგორ შეიძლება აღადმიანი გაუბედურდეს მგერამ ამ შემთხვევაში უბედურებას ის ამსუბუქებს რომ წლოვანება მანაკაცისთვის მიუმატებიათ, მგერამ წარმოიდგინეთ თურა იქნებოდა აღმინისტრაციულ განყოფილებას ასეთ რაოდენობით წლოვანება ქალისთვის რომ მიემატებია?

ფრთხილათ ამხანაგებო აღმინისტრატული განყოფილებიდან, თორემ თუ კერძო პირთა 88 წლით წინ წივით, შეიძლება აღმინისტრატული განყოფილება მაღლიანად ასი წლითაც უკან დახიოთ და დააქუთოთ!

წუ ამხანაგებოთ სხეულს!

ძალიან ცუდი სენი გავრცელებულა გურიის ნინოშვილის თემში. გულსკობი „კომიკი“ გვეწერს:

„ნინოშვილში ცლავ არსებობს ძველი ადამი და წესი, ნათვლა და ჯგერის წერამ ცლავ მგერად მოდგა ფესვი!“

ამხანაგებო ნინოშვილის თემიდან განა ეს საკადრისია? მგერატე ნინოშვილი თქვენ თავისი გვართ გამშენებს და თქვენ კი...მის გვარს მღვდელ დიაკვნებით ამხანაგებთ! მოსპეთ ამხანაგებო ძველი „ადამი და წესი“, თორემ ნინოშვილი საფლავში შეინარჩევს და იტყვის-ჩემს თემში დიდი უწესობა ხლებათ!

შეამოკლეთ შტატები!

— შეამოკლეთ სამსამართლოს აღმასრულებელთა შტატები! სახელმწიფოს ნუ ლტავთ, ფულს ტყუილად ნუ ხარჯავთ! ან რა საჭიროა ასეთი აღ-

მასრულმებლი, როცა დიდი ჯიხაი- შიდან „მგელი“ გვატყობინებს:

„გლუბკომი გამოჯანსაღდა მიიღო დანაკლისა, შუბ რომ არ მიწველებოდი მიიღად იკარგოდა ნისია!“

ხედავთ—ტარტაროზმა მთლად ააქრფეთა ნისია, გაანადღებია ელიო ჯიხაიშის გლუბკოს, ეს ელიო კაი— დიდ თანხას შეადგენდა! ეს, რომ სა- მისამართლო აღმასრულმებლის ენა- რა დაჯდებოდა? ამა იანგარიშეთ—სა- ლერბო ვადასახადი, პრაგოვის“ ფუ- ლი, „უბელიკაცია“ და ათასი დავიდა- რაბა, „ტარტაროზი“ კი უდავიდარა- ბით და უუახოთ გამოყვება ვაჭათ „მუშას“ თქვენი ვალის გასანადღე- ბელათ თუ—ხელ რაღაც 70 კაპიკს გადახდით თქვენი!

„გული გულს იცნობს“!

გლუბკოი „კოსლოვს“ სიტყვით: — მგელი რაც არ უნდა კებო, მა- ინც ტყისკენ იტყირება! ეს შეეხება უანაფორო მგლებს. ხოლო ანაფო- რინი მგელი აი, სიით იტყირება— გლუბკოის სიტყვით:

„ნაგომრის (გურია) რაიონის გა- ნათლები მუშათა კავშირის კონფერენ- ციაზე 6 დეკემბერს ირწეოდა საკითხი: „სოხუმურკაცია და ჩვენი“ ზომად გთვს მასწავლებელ კოჭია შარაშიძეც, როცადი დღეშით იყო გაუფლოდი, მოუ- რიდებლათ ასახუტება, რომ კოთე- რატეებთ ოდნავათ არ იცავენ მო- ხმარებელთა ინტერესებს, აგრძო მუ- რები კი მუდამ მშათ არიან გაუფო- რულ გლუბკას ნისიის მიცემით დაუ- მართონ.

აღნიშნული შარაშიძე ყოფილი დღე- ლია, ეხლა მასწავლებლთ შგარულა“.

რატო უფროს გლუბკორ „კოსლო- ვს“, რომ ანაფორო გახდებოდა მგე- ლი,—უცაკრავათ—მღვდელი შარაში- ძე გერბო ვაჭარისკენ იტყირება! ჩვენ, რომ ვამბობთ:—პირით სოფლისკენ! სულაც მღვდლები პირი არ გვაქვს მღვდლებობაში,—ტარტაროზმა აზო- რის დღევაიდელ სოფელს მღვდელის პირი—მაშინ რა ხერის აყინდა სო- ფდელს მათი პირი, როცა ცხერის ბუ- ჭებს ახრამუნებდენ! ისევ ვაჭარის- კენ მიმართონ შარაშიძეებმა თავისი ამყარებულუი პირი—ეს უფრო ბუ- ნებრივიც იქნება, როდენ ხომ გავი- გნებიათ:—გული გულს იცნობს! მგერამ ახალ სკოლისაკ რაგვარი გუ- ლითა და გულმოდგინებით ეცრობა ვაჭარეჭილი მღვდელი—ამის ტერბა განათლების განყოფილებამ უნდა მო- გეაწოდოს!

ც ე კ ვ ა მარქვენილი
„სამხედრო ქართულ დიპლომატიის კურსის პროგრამის ქუთაისში ლექციადა და მოგვარა სავაჭრო გამგეს საშობო მობრძილი თანა აღმოჩნდა გა- ფლანგული“.

გაწელებიდან.

„ევეკოვრუზდივის“ სავაჭროს „კაი“ გამგემ თუ რა უქნა—

ამას ნათლად დაგანახებენთ ამ სურათზე—თავითა ბუქნა!

ლანი-შავანი

სამდურავს მწერენ სოფლიდან— რატომ არ ვვასენენ ენას! ნუ თუ დავგვარტე, ევლარ გრანო: ჩვენი ტყივით, ცრემლის დენასა?

ქუტირი ვადაგევიდა (ეს უმანდატო თეშია) და გაიძიხს: საზღვარი ესეც და ისიც ჩეშია.

კვირა ერთი და ათჯერ მოდიან კომისიები— ჩამოივლიან და წავლენ: რუქით, ოქებით და სიბებით.

გალმა ჭავანი (საწყალი, წყალწაღებული ბელითა) მოკვდა და ახლა ისევ სურს, ვით ქრისტე „აღსდგეს მველრედითან“.

კულაშმა აღარ აქამა, მუდამ თავლბრ და შაქარი— ჩვენ ვეუბნებით: მობრძანდით და პურ-მარილიც მზად არი.

სება ჩვენი ამაგვი— (შენც კარვად იცი წარსული) ჩასწერე ხაღმე—ამას ვთხოვი: ალი, კაცი და ასული.

მონაწერს ვაძლევ „ტარტაროზ“-ს! (ის არის სოფლის მესია!) და ვთხოვი: მიუზღოს საქაროდ, ვისაც რა დაუთესია.—

ჭავჭავი ბიჭი.

ჯუშაბით

ჩვენც ვავიხსენით ქაზნა და ჩვენი ძველი სტიკრია. მეროგ სერთლს თუ ენახავი, (თუც ასედა ვასკარო) „პაილილო“-ს ჩაწურულულოთ: „სახლის ქონდა ძვირია“ იქვე „მდილო“ უჯდნა ცრემლებით ანატორია; შელოზობლმა და მოზობლმა სხვისკენ იბრუნეს პირია— და მანც საბრალომ ცხელ გულზე საქმე ჭქნა ვასაკვირია: უშვერი ლანძღვა გინებით არ დაეღალა პირია; არ არჩევს ბრელსა და მართალს, ყველოს აღინა ბღღევირია.

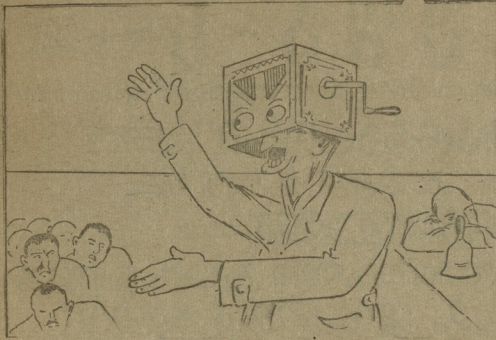
ტარტაროზ, სადგურის ქალებს მგონი აწუხებს ქონია. ჭელს რაი ჩაქურთი ეტტუნოს, ამა თუ ვავიგინია?! ვალებებს სადგურის შენობა ციურის დაობაში ჭვონით.

ჭ ? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ?

სერგო თუ იცის, ნეტავი, აღმასკომს სად აქვს თ ვი? დიხანს ფორავდა შავს საქმეს, თითრიდ მოსხანდა შაია. ნილიაც აღარ მიჩანდა ლარბ და მელშაგია. ბოლოს ფილივე ტულუშმა უჩვენა სანახავი: დაეჯღღრღოვს „საკმისთისი“; პანდურით სცოლავია.

უჩაზახტა.

მოშლილი აზრანი

„მოტყუილება მობრუნდენს“ (აიხა-ჯიხაიამი) თქვენი წყურთა სიანს, რომ თქვენი იმსჯელობისა ჩენ, რასაც თქვენ სხეები ვიპარებდან. მაგრამ თუ იმას არ ვაუბროთლდათ. არ თქვენ ავანტირთლდათ. მცოდნეს (ბათიამი) გიორგი კიკაჩივილიც ვაუბროთ რომ მას: „**აფხული უფვარს, ადამიანი სძულს**“ ისედაც უდა იფს. ვის ვაუბროთ იქნისა და იაუე დროს რომის სიყა ული? მაგრამ საკვირველი ის არის, რომ ის ადაიანები, ბოლშევიკი, მას სძულს, ვერ შორდ ბიამ მას. „**გულაჩი**“-ის (იანეი) კარგი აღმინისტრატორი გულიათ, და რაღის უაუეცდურობე? ალბად ამიტომაც შეგვიო ხაზისა და მოსიციც შეთბა მბე:

ხშირად მსმენებებს სმენის უნარი მოშლილი აქვთ, მომხსენებლის „არღნიც“ მოშლილია, მაგრამ თვითონ მომხსენებელი არ იშოის და არა ლაყბობას პანიც განადრბობს!

ქ ა ნ ე ს

კოკორინას. (ფოთი) თქვენ გვეწოთ: „**აუშულეც წითელ სასაღლიში ორი კომპ-გვიჩრდეო ძოკო და კოჭო დათვრენ...**“ წაიხედ და გზამ ჩხუბი მოვიდეთ სიყვარულზე. თურმე ძოკოს ის ქალი გვეარება, რომელიც კოჭოს... ერთმანეთს ხელში წაჭენ...“
 „**ბი.** კოკორინა, თქვენ ვერ გამოგიკვივით ძოკოს და კოჭოს შორის მომხდარ ჩხუბის ნამდვილი მიზეზი, ტყუილად აბრალებს სიყვარულს (ანდა სატრფო ქალ) მთა წაჩხუბდას. ჩვენ გგონია: მათი ჩხუბის გამოწვევითაა დღინი, რომლითაც ისინი დათვრენ.

„უკუო ფილოსოფოსის კუთხანი აზრები“ უფრო გვიან უკუო ადამიანის სულურ აზრებს

ალბად თქვენი ნააზრებიც ეს „აზრები“:
 „**შოქიანის ტუტუებოა უფრო საზარლოა, ვიდრე უკუო!**“
 „**როგორც აქედან სჩანს,—თქვენი ტუტუებოა არ იქნება საზარლო და, მაშასადამე, იტუტუებო.**“
 „**აქუარი იფს ტუტუდებო-ძლიერ ბერს არავცა, ხოლო უკუო კი არაფერს!**“
 „**თუ კი მართლაც ასეა, რაღა გომეათ: იტუტუებო რადენიც გენებოთ, რადგან თქვენ მიიცნ არაფერი დაგეკარგებთ.**“
 „**აქუარიც კუფს აქ. ლებს, უკუო კი არაფერს!**“
 „**მაშასადამე თქვენც არაფერს აძობლებო.**“
 „**აქუარიანთავის კუფა არაფერიც; უკუოსთვის კი იგი მიუწლომელი და ჭირადისია,** მშ თქვენთვისაც მიუწლომელი და ძვირფასია.“
 „**აქუა კი რამეა, თუ კარგად შეინაბა? გეტყობათ; თქვენ კარგად ვერ შეგინახათ, ჩვენ კი თქვენი წყრილი კარგად და საიმედო ადგელას (გოდორში) შევინახეთ.**“

„**გეკლის.** თქვენი შარა „**Туркани**“-ზე დავდეთ და ის მიუტანეთ უფსკრო გოდორის სისულეშითი.“
 „**უკარიელს.** (ქუთაისი *)
 „**უკუთაისი გამასაღს ჰეაეს ერთი მელა, პატარა და ცვარდმელა; არც ვეშოლა ანდა გამოცხვარს არ დახვრებს თუ დაშეშლა.**“
 „**მაგის წამალი მაქ ძალიან ახლოს ყოვლია და რაღა აქედან გამოიგზავინეთ?**“ ჩვენთვის რომ გამოგვეავნათ,—ჩვენ ისეც მაქეთენ გამოვავხენილდით გამასაღში მოსათავსებლად.
 „**აფილოსოფოს არუთინ კანტურაშვილს.**“ თქვენი:
 „*****“ გავნებობთ, რომ ზ. ჭუბიასი საჭარფელშია და არა უკარიანში; არც ჭუბია-სშია უკარიან.

„**უკარიანეულეს.**“ (ჩობატორი-მამლუბა) შე კიი კაცო, კომინტულო რუ კი იცი,—სამასაზური რა ვაანდაბით გინდა? ის არ გირჩენია ამ წუთისოვლად ცხოვრება კომინტულში გაატარო? დაუკი და იკრიმეულეს რად გინდა სამასაზური?
 „**გასაწმენდ ზეთს.**“ (ფოთი) თქვენი კოდგზენა გინდოდა უფსკრო გოდორში, მაგრამ იქიდან პროტესტში მივიღეთ: ჩვენ ისედაც კუფს დენატორიის ნაყოფი ვართ, და ვასაწმენდ ზეთი აღარ გვესაქრობოთა.
 „**დერს (ქიათარე).**“ თქვენს აშესტვირულში“ ერთი კარგი ადგილი აღმოვაჩინეთ:
 „**ჩამევეთ, ჩამევეთ!**“
 „**ეს ჩვენი კოთაროა.**“
 „**ერთმანეთს დაღმგობრდენ ცხვარი, მგელი და შურია.**“
 „**თუ კი მართლაც კიათარეა (ცხვარი, მგელი და შურია ერთმანეთს დაუშეგობრდენ და ერთად არიან, რაღა გინდოთ მეტი? უკვე გამართლებლია საღეთი წყრილი დაბარება და „მეორეთ შოსლაც“ უკვე მისულა მანს. (აქი სალითო წყრილი ამბობს, რომ: მეორე მოსულს შემდეგ ცხვარი და მგელი ერთად იქნებიან... და რაღა სკობია,—თუ კი შურია მათთან იქნება) მილიციაც იყერიბოთ:**“
 „**ჯერ აქ ვერწოთო, ვაღნიოთ უხელო კავაგურა,—**“
 „**ჭურბში ცხენის ჭეჭებით რომ დააყენა მტერეთა.**“
 „**მართლაც ქუბის ღირსია ის მედარი-მილიციელი, რომელმაც ამ ზამთარში:**“
 „**ქმნდბი ცხენის ჭეჭებით რომ დააყენა მტერეთა.**“
 „**ეხლა რომ ასე ვერება, ზაფხულზე რაღას იხამს სომ დააყენებს ქურბში მტერის კორიანტულს? შეცადეთ—ზაფხულამდე მოიშორეთ.**“

პირი ერთი მუხა-მოსახსნაში, პირი ერთი მუხრომელი არ უნდა დაჩნდეს, რომე არც ერთი და არც ერთი მუხრომელი არ უნდა დაჩნდეს, რომე არც ერთი და არც ერთი მუხრომელი არ უნდა დაჩნდეს, რომე არც ერთი და არც ერთი მუხრომელი არ უნდა დაჩნდეს

თეოლოგიური

„მუხა“-ს

რომელსაც ამჟამად უფასოდ დაგაბეზად ყოველგვარი იუმორისტული

ჟურნალი „ტარტაროზი“ ჟურნალი

გვ. „მუხა“ „ტარტაროზი“-თ თვეში ღირს

== [თოთხმეტი რუბლი] ==

პროვინციის ხელისმომოფრელები გაზეთს მიიღებენ
გაზეთის გამოსვლის დღეს.

გაზ. „მუხა“-ს მთავარ კანტორ-
რას საქართველოს ყველა ად-
გილებში აქვს თავისი განყოფილება
სადაც მიიღება გაზეთზე ხელისმომოფრა.

უკვე დაიწყო

1926 წლისათვის ხელისმომოფრა.

მისგანართები: რედაქციის: კამოს ქ., № 68.
კანტორა: პლეხანოვის პრო-
სპექტი, № 117.

